

Díky tomuto přístupu se stal možným můj další postup vpřed, a toto řešení zároveň umožnilo harmonizovat kreativitu a odpovědnost, kdy jedno nestálo v cestě druhému, a naopak. Takovým způsobem jsem uspěl v řešení problému, který přede mnou tak neočekávaně vyvstal, a poté mohl pokojně pokračovat ve svém hledání pravdy. Tehdy jsem si ale neuměl ani představit, že to byl teprve začátek...

13. Kontakt?

Navzdory těmto událostem, můj život pokračoval jako by se nic nestalo. Ráno jsem odcházel do práce v institutu; dny ubíhaly jako obvykle. Nikdo nevěděl, co se událo a sám jsem o své práci a jejích výsledcích neřekl prakticky nikomu. Většina lidí v mém okolí, bez ohledu na to, jak dobří byli, by nebyli schopni podobnou informaci normálně a správně přijmout. Bylo to prostě příliš daleko za obvyklými koncepty, a nechtěl jsem, aby mne někdo, nemaje o dané věci ponětí, považoval za člověka trpícího megalomanií, kterému „přeskočilo“.

Žádný důkaz, ověřený na „nutných místech“, jsem neměl. Navíc, neměl jsem potřebu u někoho hledat podporu nebo souhlas, protože jsem to neudělal proto, aby získal něčí obdiv či aureolu slávy. Vždy jsem se cítil nepříjemně, když někdo vyjádřil slova obdivu k mé práci, i když byla míněna upřímně. A jakékoliv lichotky, otevřené či skryté, ve mne vždy nevyvolaly nic než pobouření a byly mi vždy nepříjemné. Mnoho lidí si z nějakého důvodu myslelo, že jsem neviděl cíle jejich falešného lichocení. Takoví lidé obvykle sledovali svůj osobní prospěch a žili v domněnku, že mne jejich lichotky nějak ohromí.

Pozoroval jsem ve skutečnosti velmi zajímavý jev. Lidé věděli, že mohu velmi přesně určit jejich zdravotní problémy, na úrovni buněk a molekul, a přesto si mysleli, že jsem nebyl schopen číst jejich myšlenky a záměry, dokonce i v případech, kdy byly jejich „geniální“ plány jasně čitelné i „nevyzbrojeným“ okem. Obvykle jsem nedával nijak najevo, že jsem si vědom, jakou hru se mnou hrají. Tento jev připomíná myšlení bankovních lupičů. Každý si myslí, že všichni neúspěšní bankovní lupiči byli hlupáci, což byl důvod jejich neúspěchu, kdežto jeho (její) geniální plán zaručí úspěch „loupeže“ se stoprocentní jistotou.

Téměř stejný obrázek jsem pozoroval, když mi někdo začal nepřímo nebo otevřeně lichotit, majíc připraven „grandiózní“ plán, jak mne vmanipulovat do falešného pocitu bezpečí, lichocením „vyhrát“ mou náklonnost a získat to, co si přeje. To obvykle zahrnovalo mé léčící aktivity (ale ne vždy), kdy se osoba pokoušela najít cestu jak získat to, co chtěla a vyhnout se zaplacení. Občas se stalo, že lidé obdrželi rozkazy zjistit informace o tom, jaké mám možnosti, a použít tyto informace k mému vydírání, za účelem získání mé kooperace v dosažení určitých úkolů. Občas se jim to „podařilo“, to když dané záležitosti korespondovaly s tím, co bych udělal sám, protože byly v souladu s mým vlastním chápáním situace a toho, co je správné. Občas se mým „hlídačům“ povedlo mne do něčeho vmanipulovat, poté, co studovali mé pozice a využili můj smysl pro spravedlnost, ale to se stávalo jen velmi zřídka a jen v začátcích mé cesty.

Ve skutečnosti jsem chápal velmi dobře, že do okruhu lidí kolem mne bude tajnými službami dříve či později instalována osoba nebo skupina osob. Pokud by selhaly, byl by naverbován někdo, koho jsem již znal a měl k němu blízko. Tyto lidi jsem poznával téměř okamžitě, jen jsem to nedával najevo. Nikdo z těchto lidí ve skutečnosti nebyl špatná nebo podlá osoba, takové by se jednoduše musely držet v povzdálí, protože by nebyly schopny snést můj blokující vliv. Naopak, „instalovaní“ agenti byly chytří a povětšinou decentní lidé. Neodmaskovával jsem je, protože mi bylo jasné, že by na jejich místo nastoupili jiní a takto by to pokračovalo donekonečna. Proto, jakmile jsem zjistil pravidla hry, rozhodl jsem se ohledně toho, kdo byl kdo a jaké měl cíle, předstírat nevědomost. Nechal jsem tyto lidi myslet si, že plně kontrolují situaci, zatímco jsem jim odhaloval jen informace, které jsem považoval za nezbytné a důležité poslat skrze ně těm, kdo stojí za nimi.

Když se z různých důvodů tito lidé stali svědky událostí, o nichž by informace neměly padnout do nesprávných rukou, takové informace se „jednoduše“ automaticky vymazaly z jejich paměti. Jestliže tito lidé měli nahrávací zařízení, to nezaznamenalo nic – informace, které nebyly určeny cizím uším, byly jednoduše vymazány. Nefunkčnost nahrávacích nebo odposlechových zařízení se objevovala, jen když jsem to potřeboval. Někdy bylo třeba kvůli vyhnutí se nežádoucí pozornosti zařízení úplně vyřadit, ale to se stávalo zřídka. Bylo to v této době, kdy jsem začal upoutávat přemíru nežádoucí pozornosti.

Tak či onak, podařilo se mi kontrolovat a filtrovat informace, které proudily ke „službám“. Jak jsem se dozvěděl později, uspěl jsem v předstírání role „hloupého Ivánka“ velmi dobře! Není důležité, kdo je z hloupého považován, ale to, kdo jím doopravdy je!

Mimochodem, o slově „hlupák“ (v ruštině дурак - „durak“, pozn. překl.). Toto slovo se stalo běžným teprve s příchodem křesťanství do zemí Rusů. Původně, ve védickém pojetí, slovo „d'UR'ak“ označovalo člověka, který byl učedníkem URa, a URy byly hierarchové, kteří se dobrovolně stali učiteli našich předků po katastrofě před 13016 roky (počítáno k roku 2006) a předávali jim kosmické vědění. A né náhodou se v ruských skazkách Ivánuška-hlupáček (дурачок - „durachok“) ukazuje chytřejší než všichni ostatní, a svým umem a důvtipem poráží všechny nepřátele.

„Krmil“ jsem osoby, jmenované mým „dozorem“, jen informacemi, které jsem považoval za vhodné. To mi velmi často umožnilo získávat zpětnou vazbu, což pro mne bylo důležité. Pod mým vlivem tito lidé často říkali pravdu a nepotřeboval jsem na to žádné „sérum pravdy“. Když jsem potřeboval, řekli „jednoduše“ pravdu a nic než pravdu, probudilo se v nich svědomí a čest, i když jen na krátkou dobu. Ale samozřejmě to bylo možné jen tehdy, pokud tam něco k probuzení zbylo. Později jsem vyvinul jiné velmi efektivní metody, ale o těchto až později, nyní – zpět k událostem jara roku 1988...

* * *

.....

Znalost mých schopností zůstávala u mne a u těch, kteří byli jejich přímými svědky a věděli, kdo je kdo. Tento stav pro mne byl výhodný, vypadalo to, že se mi povedlo vyhnout megalomanským deziluzím. Zde by někdo mohl polemizovat, na to má jistě právo, no moje pravda je v tom, že pokud se mi podařilo něčeho dosáhnout, nevytruboval jsem to na každém rohu, nevytruboval jsem to dokonce ani na žádných „speciálních“ rozích, uvažujíc, že to vcelku nemám zapotřebí a bylo by to prostě hloupé. Lidé, trpící megalomanií, křičí o svých imaginárních nebo skutečných dosaženích kdekoli můžou, vyžadujíc uznání a pocty. Nic takového jsem nikdy nedělal a z tohoto důvodu se nepovažuji za člověka, trpícího megalomanií. Mimoto, jaký by mělo smysl halasit o svých dosaženích, když by většina lidí nebyla schopna pochopit jejich podstatu a „sáhnout si“ na výsledky? Nakonec, existovala možnost nevědomého sebeklamu nebo klamu ze strany ostatních účastníků dění, což byla možnost, která nešla plně vyloučit, ale to neznamenalo, že by bylo třeba kompletně popřít vše, co se odehrálo. Jestliže někdo nečemu nerozumí, ještě to neznamená, že to nemůže být skutečné. Při tom všem, vymyslet si všechny proběhlé události by bylo jednoduše nemožné.

Pro pochopení tohoto si stačí přečíst moderní science-fiction, kde nejlepší snílci vyobrazují své představy o rozvinutých civilizacích. Téměř žádný z nich se není schopen dostat za koncepty, na nichž byl vychován na Midgard-Zemi – jestliže je civilizace více rozvinutá, znamená to přítomnost sofistikovanější kosmické technologie a vybavy. Téměř nikdo ze spisovatelů science-fiction nechápe podstatu vesmírných hierarchií v kosmu. Vše, co jsem zažil, bylo velmi daleko od idejí, populárních v těchto kruzích. Nakonec, byl jsem vychován za podobných podmínek a na stejných konceptech. Tudíž, pokud by se jednalo o mou podvědomou aktivitu, mozek by mi podsouval schémata, obvyklá u obyvatel naší planety. Ale nic takového s nestalo. Nicméně, vždy jsem si

zachovával postoj zdravého skepticizmu, protože často bylo nemožné získat potvrzení daných dějů, i pokud se jednalo o události v rámci našeho planetárního systému...

* * *

Brzy po popsáních událostech jsem se „dostal“ dále do vesmíru. Neustále rekonstruuji svůj mozek a ducha, uspěl jsem ve vytvoření kvalit, které mi dovolily dostat se za rámec šestipaprsku. Ukázalo, že šestipaprsek je jen jedním z bezpočetných prostorových „uzlů“ v takzvané matici kosmu. Tyto „uzly“ jsou umístěny v prostorové „včelí plástvi“ - kde je každý šestipaprsek něco jako atom umístěný v buňce mřížky, pokud tato má potřebnou strukturu, strukturu včelí plástve (voštinovou). Jaký druh „včel“ vytvořil tyto „včelí plástve“?!

Nezávisle na tom, jak zvláštní to někomu může připadat, řekl bych že tyto „včely“ jsou příroda sama, nebo přesněji řečeno, nejjednodušší zákony harmonie mezi vlastnostmi a kvalitami prostoru a vlastnostmi a kvalitami hmot (primárních), které tento prostor naplňují. Takzvaná matrice kosmu je Móbiův pás vytvořený z prostorových „včelích pláství“. Krása a majestátnost, elegance a dokonalost tohoto výtvaru je ohromující. Člověk, který ji spatří, ji nikdy v životě není schopen zapomenout. Ale tato matrice kosmu, ve které je šestipaprsek jen jedním nevýznamným „atomem“, je jen jedna z mnoha vrstev kosmického „koláče“!

No nemáme zde krásné vysvětlení absurdity konceptu Boha?!

Ve všech pozemských náboženstvích, Bůh stvořil Vesmír... ale tento Vesmír na sebe přijímá přesně tu podobu, která odpovídá konceptům lidí sledujících noční oblohu a pozorujících hvězdy, planety a další viditelné jevy. A z nějakého „důvodu“, Vesmír vytvořený Bohem přesně odpovídá těmto konceptům člověka! Je to nesmyslné – Bůh vytvořil vesmír podle lidských představ o něm. A lidské představy o Vesmíru jsou velmi daleko od toho, čím ve skutečnosti je.

Část Vesmíru, známá člověku zde na Midgard-Zemi, v současné fázi vývoje naší civilizace, je jen malá částička našeho prostoru-Vesmíru, který je pro změnu jen zrnkem písmu ve skutečném Velkém Kosmu. A dokonce i toto přirovnání je velmi podmíněčné; ve skutečnosti, korelace jsou ještě působivější. A to mluvím jen o rozměrech Kosmu, známých mi na začátku roku 1988!

* * *

Na začátku jara přijela na ošetření starší dáma ze Sverdlovsku. Měla značný rakovinný nádor v oblasti solar plexu a požádala mne osvobodit ji od tohoto nádoru, a při tomto mne navíc začala „přesvědčovat“, abych se přidal k její skupině, která navázala kontakt s vysoce rozvinutou mimozemskou civilizací.

O mimozemských civilizacích jsem již nějaké představy měl, a tak mi bylo jasné, že tato žena s nimi kontakt neměla. Zeptal jsem se jí, jak se jí to podařilo. A zde je její příběh...

Po celoživotní kariéře účetní odešla do důchodu. Měla mnoho volného času a rozhodla se jej věnovat rozvoji své duchovnosti. Rozhodla se pokusit navázat kontakt s vyššími silami a, z nejasných důvodů, rozhodla se udělat to pomocí kruhu, dovnitř kterého vepsala znaky ruské abecedy, a mince, která vykonávala funkci ukazatele. Ve stavu transu její ruka pohybovala mincí, ukazujíc od jednoho písmene k dalšímu. Tyto tvořily slova a tyto pak věty.

Když jsem jí při tomto poprvé pozoroval, její ruka se pohybovala tak rychle, že ani já, ani kdokoliv jiný s ní nebyl schopen držet krok. Bylo nemožné zachytit, jak byla slova formována z písmen, atd. Nejspíše, kruh s písmeny a mince sloužily jako metoda vstupu do stavu transu, kdy se stala kanálem pro informace. Neměl jsem pochybnosti o tom, že přijímá informace z vnějšku, silně jsem však pochyboval, že se jedná o mimozemskou civilizaci, protože stupeň rozvoje jejího ducha nedosahoval potřebného kvalitativního stavu. Bylo mi to jasné, ale mé pochopení by pro ni nic neznamenal. Kdybych jí to sdělil, nejpravděpodobněji by si myslela, že jí závidím; proto jsem tento krok neudělal. Namísto toho jsem se jí zeptal, zda má jakékoliv potvrzení autentičnosti a přesnosti informací, získaných touto cestou.

Odpověděla mi následujícím způsobem. Ona a její skupina touto cestou dopředu obdrželi informace o určitých událostech. Všechny tyto události se odehrály, jak bylo předpovězeno, a proto neměli žádný důvod zpochyňovat pravdivost ostatních informací, které touto cestou získávali. Hlavou mi probleskla myšlenka: „když se pokusíš dokázat ji svou pravdu, bude si ihned myslet, že se jednoduše snažím shodit všechny úspěchy její skupiny“. Ale, její rakovinný nádor na solar plexu, mé vlastní zkušenosti a znalosti určitých věcí mi říkaly, že ona a její skupina se stali hračkou v něčích velmi schopných „rukou“.

* * *

Podářilo se mi najít cestu, jak této ženě ukázat pravý stav věci a zároveň se vyhnout obvinění z (neexistující) závisti. Jednoho dne jsem sezval skupinu několika lidí a pozval také ji. Všechny jsem navzájem představil a požádal ji, zda by mohla promluvit o svých metodách a výsledcích. Později jsem se zeptal, zda skrze ní můžu navázat kontakt s kýmkoliv, koho znám já, nebo zda může navazovat spojení jen s někým z „jejích“? Odpověděla souhlasem a řekla, že může kontaktovat kohokoliv, jen potřebuje znát jméno bytosti, se kterou si přeji navázat kontakt. Taková odpověď mne dále přesvědčila o správnosti mých domněnek, ale nahlas jsem neřekl nic.

„Skryl“ jsem se. Nechtěl jsem vyděsit či uvést případné podvodníky do stavu ostražitosti, tak jsem na sebe „vzal podobu“ Hloupého Ivánka a dal této podobě falešné jméno. Žena se připravila na kontakt ... a začali jsme! Pokládal jsem otázky, dostával odpovědi ... a tyto odpovědi se dokonce ani vzdáleně nepodobaly tomu, co by odpověděla bytost, kterou jsem znal a jejíž jméno jsem sdělil. Bylo mi od začátku jasné, že bytost, s níž jsem komunikoval, není ta, se kterou jsem chtěl navázat kontakt. Nesprávné odpovědi na mé otázky nebyly jediným kritériem, které mi ukázalo přítomnost podvodu. Každá bytost, kterou jsem znal, měla jméno (duchovní), které odráželo stupeň jejího evolučního vývoje. Jméno bytosti bylo, v principu, jeden celek, unikátní kód, který bylo téměř nemožno padělat. Za účelem padělení tohoto jména musel padělatel být na velmi vysokém stupni vývoje, podstatně vyšším, než úroveň bytosti, za níž by se chtěl vydávat. Nedávalo tedy smysl, aby bytost na vysokém stupni vývoje předstírala, že jinou, méně vyvinutou bytostí. Mimoto, podle kosmických zákonů, za takovéto jednání přináležel velmi tvrdý postih, prakticky takový, jako za používání holografické kamufláže, t.j. plné evoluční svinutí (vymazání) bytosti.

Ti, kdo znají tyto zákony, něco podobného nikdy nebudou dělat – nestojí to jednoduše zato. Proto, když to někdo dělá, znamená to, že není na vysokém stupni vývoje a je si jistý svou kompletní beztrestností. A taková jistota může vznikat jen tehdy, když si je narušitel kosmických zákonů absolutně jist, že se o jeho jednání nikdo nedozví. Jednoduše o tom není komu říct. Ale jak se říká, i mistr tesař se někdy utne.

Bylo tedy od začátku jasné, že s námi byla úplně jiná bytost, ale nijak jsem nespěchal podvodníka odhalit. Otázky a odpovědi jsem zapisoval do protokolu. Jednou nebo dvakrát jsem se ženy zeptal, jak to jde. Odpověděla, že všechno probíhá výborně. Bylo pro mne důležité, aby měla důkazy, že s ní někdo hraje nečestnou hru, ve vlastních „rukou“.

* * *

Když se nashromáždilo dostatek otázek a „odpovědí“, usoudil jsem, že nastal čas ukázat své „trumfy“. Namísto položení další otázky jsem se bytosti zeptal, proč předstírá být někým, kým není. Bytost mne začala ujišťovat, že je přesně tou bytostí, za kterou se vydává. Po tomto potvrzení jsem se „odkryl“ a vytvořil kolem bytosti neproniknutelnou bariéru. A znovu jsem položil otázku: kdo je a proč se vydává za jinou bytost. Po tomto bytost přestala lhát a sdělila, že jeho jméno je Milon, a že byl poslán plnit následující úkol: pohybuje se v Mentální úrovni naší planety (čtvrtá materiální úroveň, podle mého systému), měl „dohlížet“ na ty, kdo byli schopni „vyklubat se ze skořápky“ a na tuto úroveň proniknout. Pokud tyto „kuřátka“ věřila v Boha, měl se prohlásit za tohoto Boha nebo jeho vyslance, pokud „kuřátka“ věřila v mimozemskou inteligenci, měl se vydávat za zástupce

této, což, mimochodem, nebylo příliš daleko od pravdy.

Jen představitelé této mimozemské inteligence jsou speciálního druhu – jsou to **parazité**. Cílem těchto bytostí nebo celých civilizací je parazitovat na potenciálu těch, kteří ho vlastní, ale nejsou si vědomi, co to je a jak se dá použít. Milton dělal při kontaktech se ženou a její skupinou přesně toto. Když byl „chycen“ a neměl kudy uniknout, začal svědčit, pokoušeje se ospravedlnit své podle skutky. Tvrdil, že nedělal nic „zločinného“ - jen „jednoduše“ bral hlupákům to, co měli, ale nikdy nepoužili. Milton se pokusil ukázat, že jeho akce nikoho nepoškodily, že vzal „jen to“, co nikdo nepotřeboval a proto se nejednalo o porušení kosmických zákonů. Tvrdil, že to nebyla jeho chyba, že tito lidé nerozuměli, co vlastnili a proto to nevyužívali. Byla by to hanba, řekl, kdyby takový poklad přišel nazmar, jen proto že jeho vlastníci neměli ani porozumění, ani znalosti o tom, co vlastnili. Vzít „nepotřebné“ nebyl zločin – byl způsob, jak se tento zlodějíček obhajoval. Také řekl, že vykonáváním těchto aktivit jen plnil rozkazy svých nadřízených. Byly to jejich potřeby, pro které sbíral nevyužitý evoluční potenciál domorodých obyvatel Midgard-Země. Pokoušel se postavit do pozice „kolečka v soukolí“, které nemělo žádnou zodpovědnost za své rozkazy.

Částečně měl pravdu. Nenesl zodpovědnost za rozkazy, které obdržel, ale nesl tu nejpřímější odpovědnost za své akce při plnění těchto rozkazů. A co se týká neškodnosti jeho akcí, trpěl, jemně řečeno, velmi „zvláštním“ případem krátkozrakosti. Evoluční potenciál klamaných lidí není ani dlažební kostka, ani zlatý nuget, který „leží“ kdo ví kde, dokud jej nenajde bytost, která chápe jeho hodnotu a je schopna ji použít za účelem „světové revoluce“. A ačkoliv „patroni“ této „světové revoluce“ nejsou odtud, podstata jejich „péče“ je stejná.

Existují lokální a cizí, v našem případě mimozemští, parazité, ale podstata je stejná; jejich metody a cíle jsou identické. Ve skutečnosti, původci a vykonavatelé určitých událostí jsou také ti samí, čemuž jsem porozuměl teprve o dost později...

Má konverzace s Milonem probíhala přes tuto ženu, byla to ona kdo zprostředkovávala jeho odpovědi, bylo proto nemožné obvinít mne z překrucování nebo falšování informací.

.....

* * *

Namísto duchovního rozvoje, tato starší dáma ze Sverdlovsku obdržela mimozemské vymývání mozku.